

Sygn. akt III AUa 307/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Gawda
Sędziowie:	SA Elżbieta Czaja (spr.) SA Małgorzata Pasek
Protokolant: st. prot. sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2019 r. w Lublinie

sprawy B. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do renty

na skutek apelacji B. N.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 1 lutego 2018 r. sygn. akt IV U 704/17

oddala apelację.

Małgorzata Pasek Elżbieta Gawda Elżbieta Czaja

Sygn. akt III AUa 307/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 lipca 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił B. N. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od 1.04.2017r. albowiem Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 26.06.2017r. nie stwierdziła u niego niezdolności do pracy. Od decyzji tej odwołanie złożył B. N., który wniósł o jej zmianę i przyznanie mu prawa do renty, argumentując, iż jego stan psychiczny nie pozwala mu na podjęcie pracy zarobkowej.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 1 lutego 2018 roku Sąd Okręgowy w Siedlcach oddalił odwołanie.

Podstawą wyroku były następujące ustalenia:

B. N. ur. (...) był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy przyznawanej okresowo od 1.08.2004r. do 31.03.2017r. Przed upływem okresu na który przyznane było prawo do tego świadczenia po raz ostatni, ubezpieczony złożył wniosek do ZUS o ustalenie prawa do renty na kolejny okres. Organ rentowy w toku postępowania orzeczniczego skierował wnioskodawcę na badanie przez lekarza orzecznika, który nie stwierdził u niego niezdolności do pracy, a następnie po złożonym sprzeciwie B. N. został przebadany przez Komisję Lekarską ZUS. Komisja zdiagnozowała u niego: zespół uzależnienia od alkoholu oraz zaburzenia nerwicowe. Zdaniem komisji dysfunkcja stanu psychicznego stwierdzona badaniem bezpośrednim, wynikami zgromadzonymi w dokumentacji medycznej, naruszają sprawność organizmu w stopniu lekkim i naruszona sprawność nie powoduje niezdolności do pracy. Orzeczenie to. stało się podstawą do wydania zaskarżonej decyzji z dnia 17.07.2017r.

W toku postępowania Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych: lekarzy psychiatry i psychologa. Biegli wymienionych specjalności po przebadaniu wnioskodawcy oraz po zaznajomieniu się z dokumentacją lekarską z jego dotychczasowego leczenia stwierdzili u niego: organiczne zaburzenia osobowości i zachowania u osoby uzależnionej od alkoholu i (...) ((...)), w wywiadzie ostre zespoły abstynencyjne z majaczeniem. W ocenie biegłych, schorzenia te nie powodują u opiniowanego niezdolności do pracy. W uzasadnieniu opinii, biegli wskazali m.in., iż opiniowany mimo leczenia specjalistycznego nie utrzymuje abstynencji. Zaburzenia funkcji poznawczych nie powodują niezdolności do pracy badanego zgodnej z kwalifikacjami.

Ubezpieczonemu doręczono odpis opinii, nie zgłosił do niej zastrzeżeń. Zdaniem Sądu Okręgowego dowód z opinii biegłych psychiatry i psychologa obiektywnie odzwierciedla stan zdrowia ubezpieczonego na datę wydania zaskarżonej decyzji. Biegli podkreślili, iż w obrazie klinicznym dominują zaburzenia sfery emocjonalno – motywacyjnej osobowości z typowymi dla uzależnienia zaburzeniami zachowania, jednakże funkcje poznawcze nie powodują niezdolności do pracy. Stwierdzili, iż wskazane jest dalsze leczenie psychiatryczne i odwykowe.

W ocenie Sądu argumentacja biegłych zasługuje na podzielenie jej. Ubezpieczony w przeszłości przez okres 20 lat pracował na kolei na stanowiskach robotniczych. Zatem uzasadnione jest uznanie, że jest on zdolny do pracy zarobkowej zgodnie ze swoimi kwalifikacjami. W związku z tym, iż B. N. nie spełnia jednego z warunków określonych w art. 57 ust. 1 ustawy emerytalno – rentowej, a mianowicie nie jest niezdolny do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 1 tejże ustawy, Sąd z mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacją w całości przez wnioskodawcę.

Apelacja zarzuca błędną ocenę stanu zdrowia, skarżący podnosi, że w ostatnim czasie jego dolegliwości się powiększyły, ma problemy ze zdrowiem, nie jest w stanie podjąć pracy zarobkowej. Zaznaczył, że rentę otrzymywał w poprzednich latach, a jego stan zdrowia się pogarsza. Skarżący wniósł o zmianę wyroku i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd Apelacyjny zważył.

Apelacja jest niezasadna.

Sąd Apelacyjny uzupełnił z urzędu postępowanie dowodowe przez dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych sądowych: psychiatry M. D. i psychologa J. J. na okoliczność istnienia u wnioskodawcy niezdolności do pracy.

W opinii z dnia 18.02.2019 roku biegli: psychiatra M. D. i specjalista psychologii klinicznej J. J. po zbadaniu wnioskodawcy oraz po zaznajomieniu się z dokumentacją lekarską z jego dotychczasowego leczenia stwierdzili u niego: organiczne zaburzenia osobowości i zachowania u osoby uzależnionej od alkoholu, (...) ((...)), oraz cechy organicznych zaburzeń osobowości bez otępienia. W ocenie biegłych, schorzenia te nie powodują u opiniowanego niezdolności do pracy. W uzasadnieniu opinii, biegli wskazali m.in., że zaburzenia psychiczne nie spowodowały także w przeszłości niezdolności do pracy, a występujące w przeszłości zaburzenia zachowania wynikały z używania w

sposób szkodliwy alkoholu. Zdaniem biegłych przy utrzymywaniu abstynencji alkoholowej oraz przy kontynuacji leczenia specjalistycznego odwykowego oraz ambulatoryjnego leczenia psychiatrycznego brak jest u wnioskodawcy przeciwwskazań do pracy.

Sąd Apelacyjny podzielił opinie biegłych psychiatry M. D. i psychologa J. J..

Biegli wskazali w opinii, konkretne i merytoryczne argumenty na poparcie wywiedzionych wniosków, które wyprowadzili po przeprowadzeniu badania wnioskodawcy i analizie zebranej dokumentacji medycznej. Obiektywny walor opinii wynika przed wszystkim z analizy stanu zdrowia poczynionego przez biegłych sądowych posiadających odpowiednie kwalifikacje umożliwiające dokonanie właściwej oceny spornej okoliczności, z zachowaniem kryteriów orzekania o niezdolności do pracy, które to pojęcia określone zostały w obowiązujących przepisach prawa.

Powyższa opinia jest całkowicie zgodna ze stanowiskiem biegłych, których opinia została obdarzona wiarygodnością przez Sąd I instancji i przyjęta za podstawę orzekania - psychiatry B. G. i psychologa L. S..

Po uzupełnieniu materiału dowodowego Sąd Apelacyjny stwierdza, że ustalenia dokonane przez Sąd pierwszej instancji, są prawidłowe.

Sąd, badając przesłankę istnienia niezdolności do pracy wnioskodawcy oparł się na opiniach biegłych sądowych specjalistów lekarzy o specjalizacjach adekwatnych do jego schorzeń którzy stwierdzili, że stan zdrowia nie powoduje takiego naruszenia sprawności organizmu, który czyniłby ubezpieczonego niezdolnym do pracy.

Podkreślenia wymaga, iż wprawdzie Sąd nie jest związany opiniami biegłych i ocenia je na podstawie art. 233 k.p.c., jednak ocena ta polega na tym, że nie chodzi tu o kwestię wiarygodności, jak przy dowodzie z zeznań świadków i stron, lecz o pozytywne lub negatywne uznanie wartości rozumowania zawartego w opinii i uzasadnienie, dlaczego pogląd biegłego trafił lub nie do przekonania Sądu. Sąd może zatem ocenić opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Nie może jednak nie podzielać merytorycznych poglądów biegłego, czy zamiast nich wprowadzać własne stwierdzenia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 12 maja 2009 r., sygn. III AUa 270/09; orzeczenie Sądu Najwyższego z 19 grudnia 1990 r., I PR 148/90, OSP 1991, nr 11-12, poz. 300). Oceniając opinie sporządzone w niniejszej sprawie według powyższych kryteriów, nie sposób odmówić im fachowości i rzetelności, dlatego też Sąd uwzględnił w swoim rozstrzygnięciu wnioski z nich płynące i uznał, że wnioskodawca na dzień wydania zaskarżonej decyzji ZUS nie był niezdolny do pracy. Stanowisko skarżącego opiera się wyłącznie na wewnętrznym przekonaniu o przysługiwaniu mu prawa do świadczenia rentowego, nie wskazał on natomiast żadnych konkretnych zarzutów dotyczących przeprowadzonego postępowania dowodowego, czy też oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, że odwołujący jest niezdolny do pracy. W konsekwencji należało uznać, że nie spełnił on przesłanki określonej w art. 57 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny orzekł, na podstawie art. 385 k.p.c., jak w sentencji.